

Jõ naprany...

We pojstrzodku nocy ze srogim larmym łozewrzili sie dźwiyrze i do pomiyszkaniõ wkarycõł sie chop. Łobalõł sie we antryju, wstowo, jużaś gruchnõł na psychol, wstowo, wkarowoł do kuchyni i ściepnõł ze stojõncygo na piecu gorka pokrywka, nabiyrõ gorzściami ajntopf, myje niõm swoja fresa zatym chytõ garniec i wylywõ rest na gowa.

– Niy poradysz sie blank ajnfach nalõć ta zupa do talyrza? – gõdõ cichuśko jejigo babeczka, kerõ dziepiyro co łocucõnõ, styrcy we nachthymdzie.

– Jeżeś naprany?

– Fto sam kurwa je naprany? – drzi sie chop. – Jõ, kurwa, naprany?